

Julia Burgers-Drost

*Ook in bermen
bloeien bloemen*

Alle bloemen bloeien – trilogie deel 2

Uitgeverij Zomer & Keuning

Anemoon van Avermaet staat voor het raam van de flat waarin ze nu al vier jaar woont. Dat heeft ze zojuist uitgerekend. Alsof ze niets anders te doen heeft dan zinloze sommetjes te maken!

Ze staart naar het straatbeeld beneden zich. De mensen flaneren over de trottoirs, genietend van de eerste lentedag die zich abnormaal vroeg aandient. De grasstroken, aanvankelijk grauw van de voorbije winter, zijn nu blikvangers: her en der pronken krokussen met hun kleuren. Net klodders verf uit de verfloos van de kinderen, zucht Anemoon. Op momenten als deze snakt ze naar het huis waarin ze geboren is. Het dorp, de tuin, de omliggende bossen. Ook de gezelligheid van toen mist ze. Met drie andere zussen heeft ze het hun vader vaak niet gemakkelijk gemaakt! En nu is ze zelf moeder van twee meisjes.

Anemoon laat zich op een stoel zakken, verdroomt haar tijd. Lijkt vergeten dat ze zo nodig een soort grote schoonmaak wilde houden.

Aan de overkant van de brede straat waar rechts en links flatgebouwen elkaar het uitzicht benemen, wandelt Vincent van Avermaet met aan iedere hand een peuter. Hyacinthia en Rozemarijn. Bloemenkinderen. Ze heeft bewust voor die namen gekozen. Haar eigen, vroeg gestorven moeder heette Fleur en heeft alle vier haar dochters een bloemennaam meegegeven.

'Jij kiest de naam maar, mij maakt het niets uit!' vond Vincent indertijd grootmoedig.

In de wandeling worden de namen ietwat verbasterd, Cynthia en Roosje. Of, zoals Vincent vaak zegt: Rozijntje. Een onbenulligheidje waar ze driftig om kan worden. Straks wordt het kind nog uitgescholden! En Vincent heeft zelf aan den lijve ondervonden wat het is als een groep kinderen jou als doelwit kiest!

Cynthia is een echte Heyblom. Onstuimig, roodgelokt, een neusje vol grappige sproetjes. Roosje lijkt meer op Vincent, vindt Anemoon. De haarkleur was bij de geboorte al donker en zal in de toekomst wel net zo worden als dat van de vader. Er is reden te over om dankbaar te zijn. De kinderen zijn gaaf en gezond, levenslustig. Echte problemen met hen zijn er tot nog toe niet. Of

het moet zijn dat de huidige woonruimte te klein wordt voor expansiemogelijkheden. De meisjes slapen samen op een kleine kamer, wat vaak reden tot ergernis geeft. Ze maken elkaar wakker of houden elkaar uit de slaap. De één kan 's morgens niet wakker worden, de ander valt al om zeven uur 's avonds bijna staande in slaap.

Even gloeit er iets van trots door Anemoon als ze kijkt naar haar gezinnetje dat in de lentezon wandelt. Vincent wijst naar de kro-kussen, trekt Cynthia weg van het gras. Anemoon kan wel raden wat het kind in de zin had. 'Bloemetjes voor mammiel' Vincent is een leuke vader, trekt dolgraag op met de meisjes. Onbegrijpelijk toch dat hij indertijd is afgeknapt op de pabo, de lerarenopleiding. De studie viel hem niet zwaar, het theoretisch gedeelte gaf niet één probleem. Hij en Anemoon waren klasge-noten, liepen samen stage. Ze werd getroffen door zijn hulpe-loosheid. Ze ontfermde zich over hem, hielp hem met de voor-bereidingen. Ze kon er niet bij dat hij zo weinig inzicht vertoonde, alsof hij dichtklapte zodra het woord praktijk viel. Zelf schudde ze een en ander moeiteloos uit haar mouw. Een geboren onderwijzeres, vonden de mentoren. Anemoon Heyblom? Die zou snel een baan hebben! Dat stond voor iedereen vast.

Maar de liefde gooide de plannen omver. Het aanvankelijke medelijden met Vincent van Avermaet veranderde geleidelijk in diepere gevoelens.

Op een dag kondigde Vincent aan dat hij wilde stoppen met de opleiding. 'Jij kunt me niet tot de examens aan het handje houden, Anemoon. Ik slurp al jouw vrije tijd op.'

Ze mist Vincents aanwezigheid enorm, meer dan ze had verwacht. Vincent, woonachtig op een kamertje drie hoog in een oude wijk, verdiepte zich in mogelijke andere studierichtingen. Uiteindelijk liet hij zich testen op een arbeidsbureau. Dat er uitkwam dat hij kunstzinnig was, was niets nieuws voor hem. Hij vond zichzelf net niet genoeg talent hebben om ergens in te kunnen uitblinken. Een beetje tekenen en schilderen, gevoel voor kleur en vorm. Wat moest hij daarmee?

Hij sloeg de adviezen in de wind, koos een administratieve richting, waarvan hij na een half jaar volgens eigen zeggen baalde.

Toen vond Anemoon dat het moment was gekomen hem op de goede weg te helpen!

Ze ging nogmaals alle mogelijkheden na, kwam aandragen met een vierjarige opleiding waarvoor wat Vincent in huis had juist een voorwaarde was. 'Je kunt er na het halen van je diploma veel kanten mee op. Etaleur, tekenaar of ontwerper of iets dergelijks, je zou zelfs iets in de mode kunnen gaan doen.'

Vincent durfde Anemoon eindelijk zijn liefde te bekennen. 'Alleen heb ik je nog niet veel te bieden!' aarzelde hij.

Anemoon zag geen problemen. 'Ik ben bijna klaar met mijn opleiding, we gaan trouwen, dat is voordeliger dan apart op kamers wonen. We kunnen met weinig toe, schat. Ik zoek een baan en jij studeert. Na vier jaar is alles in kannen en kruiken! Dan mag jij de kost verdienen. O, ik houd van je, Vincent!'

Anemoon was de tweede uit het doktersgezin die trouwde. 'Hebben jullie meer ruimte!' schertste ze tegen haar stiefmoeder, die in verwachting was van een tweede kindje.

Ze zochten en vonden een kleine flat in de stad waar Vincent aan zijn nieuwe opleiding zou beginnen, ver van Anemoons geboortedorp.

Sabine, Anemoons stiefmoeder, bood hun de spulletjes van voor haar trouwen aan, die nog grotendeels lagen opgeslagen op de ruime zolder van huize Heyblom. Veel hoefde het jonge stel zich niet aan te schaffen!

De flat, dertien hoog, werd een waar liefdesnestje. Dolgelukkig was Anemoon met de zelfstandigheid, het huisvrouw en echtgenote zijn. Ze solliciteerde ijverig, helaas waren er weinig vacatures in de naaste omgeving. Ijverig als ze was en nog is, zette ze net zo lang door tot ze een baantje als invalster had weten te bemachtigen. Het leven van uitkering en studiebeurs stuitte haar tegen de borst. Ook weigerde ze hulp van haar vader en stiefmoeder. Ze wilde bewijzen dat ze goed gekozen had, niet het handje ophouden.

Vincent bloeide op, de gekozen studie was hem op het lijf geschreven. Hij trok het zich wel aan de oudste uit de groep te zijn. Door zijn verkeerd gekozen studie had hij heel wat jaren verspeeld. Het viel hem niet mee, om te gaan met jongelui van acht-

tien, negentien jaar. Anemoon wist hem telkens weer opnieuw te inspireren, voorzag een gouden toekomst.

‘Je moet alleen wat brutaler durven te zijn, Vincent! Je laat je te veel op de kop zitten. Toe, onttrek je nu niet aan de discussies op school, als je later in de maatschappij werkzaam bent, kun je dat ook niet doen!’

Toen overkwam hun iets waar ze niet op hadden gerekend. Anemoon raakte zwanger, ondanks wat ze zelf ‘hun voorzichtigheid’ noemden.

Ze huilde tranen met tuiten. ‘Ik wil zo graag kinderen, Vincent! Maar niet nu. Ik krijg nooit meer een baan!’

Nu was het Vincents beurt om de sterkste te zijn. Hij sloofde zich uit het Anemoon naar de zin te maken, kookte ’s avonds het eten en deed de boodschappen. Uiteindelijk kostte dit alles hem weer een studiejaar!

De grote verrassing moest nog komen: de arts constateerde dat Anemoon een tweeling verwachtte! De geboorte van Cynthia en Roosje werd een feestelijk gebeuren. Anemoon had erin berust. Kinderen waren een Godsgeschenk. God had dit voor hen gewild, zij had te gehoorzamen. Blijmoedig wierp ze zich op haar nieuwe rol, wist nog tijd te vinden Vincent te activeren.

‘Niet verslappen, schat! We blijven gewoon wat langer op de flat dan we van plan waren. So what! Er zijn er heel wat die het slechter hebben dan wij tweetjes. We houden van elkaar, we hebben bloemen van kindjes, zijn we niet rijk?’

Anemoon, die nooit iets anders gestudeerd had, volgde onder andere een naaicursus, maakte al snel kleertjes voor de kinderen en zichzelf. Ze hielp een paar tieners met wiskunde, paste op andermans baby’s en wist zo aardig wat bij te verdienen.

Veeleisend zijn Vincent en zij geen van beiden, maar in een huishouden is heel wat nodig. De kinderbijslag wordt telkens met gejuich begroet, op verjaardagen vraagt Anemoon de familie geld in plaats van cadeautjes. Zelf maakt ze voor de jarigen allerhande dingetjes, boekomslagen, pannenlappen en gebreide poppen voor de kleinen. Vincent is trots op de handigheid van zijn vrouw, bewondert haar financieringsbeleid, steekt zijn respect niet onder stoelen of banken.

Anemoon heeft een hekel aan de gelukkig weinig voorkomende sombere buien van haar man. Het zelfverwijt is hem dan van het gezicht af te plukken. 'Soms lijkt het of jij met een mislukkeling getrouwd bent, Anemoon. Jij hebt zoveel kwaliteiten, je zou een eigen carrière moeten opbouwen. En ik? Misschien kan ik maar beter huisman worden!'

Anemoon hijst zich uit haar stoel, geeuwt hartgrondig en strekt haar armen lui boven haar hoofd uit. Ze ziet hoe Vincent hun tweetal over de drukke weg loodst. Over vijf minuten zullen ze de rust doorbreken met hun gesnater.

Schuldbewust kijkt Anemoon om zich heen. Ze heeft haar tijd verprutst met tobben. Haastig graait ze een stapel kranten bijeen en veegt kruimels van het tafelblad. Vincent hoeft niet te merken dat ze nogal somber is momenteel. Ze grijpt de bloemengieter en begroet haar man en kinderen met de rug naar hen toegekeerd, schijnbaar druk doende met de planten. Een cactus protesteert tegen de ruwe behandeling en ze prikt zich venijnig in een vinger.

'Lekker uitgewaaid? Wat dachten jullie van pannenkoeken met appeltjes?'

Cynthia duwt haar een paar slap hangende krokussen onder de neus. 'Voor jou, mammiel!' straalt ze.

'Boef!' Anemoon voelt zich opeens een stuk beter. Vincent kust haar in het voorbijgaan op een wang. 'Je ruikt naar de lente, Vincent. We zijn eigenlijk niet wijs om thuis te zitten, zullen we het weekend naar mijn vader gaan?'

Vincent loopt achter haar aan de keuken in. 'Eerlijk gezegd schikt mij dat slecht, meisje. Ik moet een werkstuk per se maandag klaar hebben, het is verdraaid moeilijk. Een klasgenoot heeft gevraagd of we het samen zullen doen, en ik denk erover dit aanbod te accepteren.'

Vincent poetst de brillenglazen van zijn goedkope montuur op, houdt het gebruiksvoorwerp omhoog ter inspectie.

'En dat zeg je nu pas!' kribt Anemoon. Ze slaat de eieren onnodig hard stuk op de rand van een beslagkom.

Vincent zwijgt. Hij heeft geen lust zich te verdedigen, Anemoon voor de voeten te gooien dat ze zelf de laatste dagen nogal moei-

lijk doet, hem uit de weg lijkt te gaan. Soms komen nare gedachten in zijn hoofd spoken, de twijfel groeit. Zijn ze indertijd te snel getrouwd? Was het niet beter geweest dat Anemoon gewoon aan het werk was gegaan? Ondenkbaar dat de tweeling niet bestaan zou hebben. Twee kinderen inééns.

Hij plaagde zichzelf met het waanidee dat, als het eens mis mocht gaan tussen hem en Anemoon, ze ieder een kind zouden hebben. Hij Rozijntje, Cynthia is vanzelfsprekend Anemoons dochter. Een echte Heyblom, althans uiterlijk.

‘En dat zeg je nu pas!’ herhaalt Anemoon. De geur van de eerste pannenkoek doet Vincent het water in de mond lopen. Waar is de tijd gebleven dat Anemoon hem een stukje van het eerste baksel kwam brengen om te keuren? Hij schraapt zijn keel, staart naar de rechte rug van zijn vrouw die hem schijnt af te wijzen. Als het mis zou gaan... aan hem ligt het niet. Hij houdt nog evenveel, zo niet meer van Anemoon dan in het begin van hun huwelijk. Ze is na de geboorte van de meisjes anders geworden, kennelijk heeft ze last van het feit dat ze weinig tijd voor zichzelf over heeft. En als ze dan een paar dagen niet lekker is, kan ze zich moeilijk beheersen. Plagend zegt hij dan wel eens: ‘Last van de hormoontjes, Anemoontje? Ga lekker zitten lezen of ga een half uur onder de douche, dan zorg ik voor de kinderen en kook het eten.’

Hij zucht diep. Waarschijnlijk heeft Anemoon behoefte aan een man die haar aankan. Hij is te zacht, bang haar te kwetsen of verdrietig te maken.

‘Wel... het was niet belangrijk, lieverd. Ik zag het toevallig vanochtend in mijn agenda staan. Maar als jij alleen wilt gaan, wat let je? Ik red me heus wel. Ik heb de indruk dat het goed voor je is om een paar dagen naar je vader en Sabine te gaan. Even het oude nest ruiken. Volgende keer ga ik weer met je mee, oké?’

Anemoon laat de eerste pannenkoek op een bord glijden, boter spettert in de pan. Ze keert zich snel om, wil Vincents gezicht zien. Plaagt hij haar nu of is het gemeend? Ze schaamt zich op slag voor haar kribbig reageren. Ze weet toch dat Vincent gevoelig is, zich door haar alles laat zeggen.

‘Sorry,’ zegt ze moeilijk. ‘Ik weet niet wat ik heb, Vincent.’

Misschien is het wel goed om er even uit te gaan. Het reisgeldpotje is nog niet leeg.'

Ze smeert een klodder stroop op de pannenkoek, rolt het goudbruine baksel op en overhandigt dit Vincent op een bordje. 'Voor jou,' zegt ze lief, 'proeven.' Het is even net als vroeger.

'Lekker!' zegt Vincent met volle mond. De kinderen komen op de geur af.

'Honger!' zeggen ze tweestemmig. 'Naar de kamer jullie! Leg het kleedje maar vast op tafel en handjes wassen bij het toilet.'

'Jij kunt er wat van!' zegt Vincent tevreden. Hij schuift het lege bordje op het aanrecht en snijdt een nieuw onderwerp aan, dat hem net te binnen is geschoten. 'Anemoon, de flat onder ons is weer verhuurd. Het papier is voor de ramen weg en ik zag schilders naar binnen gaan. Hopelijk krijgen we ditmaal rustige onderburen. Afwachten maar!'

Anemoon zucht in stilte. Vincent heeft gemakkelijk praten, hij is bijna de hele dag van huis. Zij heeft geen keus, als het kabaal-schoppers zijn kan ze niets anders doen dan het verdragen. Ze is niet van plan een flatneurose te kweken. Ze schokschoudert. 'De schilder... bij mijn weten is de hele flat nog geen half jaar geleden van top tot teen behangen en geschilderd. Je bent wel veel-eisend als je iets dat niet nodig is toch laat doen. Of...' besluit ze bedachtzaam, 'je moet over een goedgevulde beurs beschikken!' Zoals gewoonlijk verloopt de maaltijd onrustig. De beide meisjes eisen aandacht, die Anemoon ze ruimschoots geeft. Vincent is van mening dat ze, hoe klein ook, moeten leren aan tafel niet het hoogste woord te hebben.

'Wat dacht je, Anemoon? Wanneer wil je vertrekken?' vraagt Vincent over de hoofdjes van de tweeling heen. 'Zou je eerst maar niet bellen?'

Anemoon veegt het mondje van Cynthia schoon. 'Wil jij wel naar opa en oma?'

Het kind klappt in de handjes. Spelen met oom Theo, lekker ravotten in de verwilderde achtertuin en heel misschien mogen wandelen met de baby.

'Als we niet terecht kunnen, kan ik altijd nog bij Iris en Erik. Mijn zus heeft altijd wel een plekje over, die is zo gemakkelijk!'

Terwijl Vincent de tafel afruimt, stort Anemoon zich op de telefoon. Ze krijgt haar vader aan de lijn, het is spreekuur. 'Pappa, ik ben het, stoor ik je erg? De kinderen en ik zouden dit weekend graag komen. Gunst, weet je dat ik echt naar jullie verlang? Heb je weekenddienst?'

Onno Heyblom verontschuldigt zich tegenover de patiënt die aan de andere kant van zijn bureau zit.

'Natuurlijk stoor je, maar je hebt toestemming. Ik verbind je door met Sabine, goed? Dan spreken we elkaar in het weekend uitgebreider. Dag dochter, groet je man en de hummels!'

Onno Heyblom legt de hoorn op de haak, heeft even moeite om zich weer op de patiënt te concentreren. 'Het is ook wat, hè dokter, als je eigen zoon, een baby nog, al oom is. Ik zag Sabine gisteren met hem bij de supermarkt, het kind lijkt beslist op u!'

'Dat mag ook wel,' straalt hij. Na vier dochters die niets van hem weg hebben, kwam Theodoor, een kind van Sabine en hem. De volgende zwangerschap ging halverwege mis. Maar hun Klaas-Jan mocht wel het levenslicht zien!

Soms bevreemdt het hem een tweede gezin te hebben. De meisjes, volwassen, steunen allang niet meer op Sabine en hem. Toch heeft iets in de stem van Anemoon hem achterdochtig gemaakt. Zijn instinct waarschuwde hem. Net of er ginds op het flatje wat aan de hand is. Enfin, geen zorgen voor de tijd, Sabine zal ongetwijfeld weten uit te vissen wat er aan de hand is.

Hij richt zich voor de volle honderd procent op zijn patiënt. 'Mevrouw Vaendeldrager, wat kan ik voor u doen?'

'Wanneer denk je terug te komen, Anemoon?' Vincent steekt voor de zekerheid een hand op om de naderende bus te laten stoppen.

Anemoon haalt gejaagd adem. 'Ik bel wel, goed? Misschien brengt pappa me wel thuis, of een ander behulpzaam familielid. Joh, ik bel je wel. Enne... werk niet te hard, denk af en toe aan me!'

Ze slaat beide armen om Vincents hals, kust hem innig. Ze vindt het wreed van zichzelf. Zij trekt er lekker op uit, samen met de

meisjes, kan zich lekker laten verwennen door de altijd redde-rende Sabine, even de bekrompenheid van de eigen omgeving vergeten.

Vincent kust haar terug, houdt ondertussen het handje van Roosje stevig vast. 'Lief voor mammië zijn, jullie twee!' zegt hij quasi-streng en schuift eerst de kinderen in de bus, daarna de koffer. Bezorgd ziet hij zijn gezinnetje na. Het is nogal wat om in je eentje met twee van die meisjes op stap te gaan. Niemand die haar bagage kan dragen, de koffer is zwaar, evenals de propvolle weekendtas die aan Anemoons schouder bungelt. Hij zucht licht, steekt een arm op om ze na te wuiven. Twee snuitjes achter het glas, zwaaiende handjes, Anemoons lachje straalt hem als een laatste zonnestraaltje tegen en als Vincent de weg oversteeft, opziet naar het hoge flatgebouw waarvan een paar vierkante meter hun domein is, bekruipt hem een bitter gevoel van eenzaamheid.

Anemoon heeft over de kinderen niet te klagen. Ze amuseren zich met kleinigheden: een meegenomen stukje speelgoed, de spulletjes in hun minischoudertasjes, de aandacht van de medereizigers.

Vincent heeft zich nodeloos zorgen gemaakt wat de bagage betreft. Anemoon heeft zoals altijd niet te klagen over belangstelling. Ze is nu eenmaal een aantrekkelijk type, vlot en beschaafd in de omgang. Het koperkleurige haar is de laatste jaren nog voller van kleur geworden en mooier getint dan een fabrikant zou kunnen samenstellen.

Vervolgens is de tweeling een blikvanger. Eender gekleed in peperduur lijkende pakjes, voor een prikje in een opruiming gekocht, frisse snuitjes en een ontembare levenslust.

Helpende handen die de koffer dragen, een kind in de trein tillen. Een stralende lach van Anemoon, die een perfect gebit laat zien, schijnt als beloning voldoende te zijn.

Tot haar verrassing staat haar vader hen bij de trein op te wachten. Zijn ogen achter de brillenglazen stralen, hij omarmt zijn dochter verheugd. 'Je ziet er puik uit, pa! Ik zou zeggen... dat grijs aan de slapen geeft je iets sjieks!'

Onno zegt niet wat hij denkt: Kind, wat ga ook jij op je moeder lijken.

Vanaf het overlijden van zijn eerste vrouw hebben de vier dochters haar persoon bijna verheerlijkt, een soort aureool hangt om haar heen. Het was altijd een gekibbel wie het meest op mamma leek.

Niet dat hij haar bestaan, de tijd die hij met haar heeft gedeeld, zou willen uitwissen. Wel weet hij dat zijn huidige leven met Sabine anders is. De relatie is rijper, op Sabine kun je volledig vertrouwen. Ze is volkomen de zijne, zou zich nooit laten verleiden op stap te gaan met een ander zoals Fleur dat wel heeft gedaan.

Hij tilt Roosje in de auto. Grappig dat dit kind zo anders is dan Cynthia, die sprekend op de Anemoon van vroeger lijkt.

Cynthia klemt zich vast aan moeders hand, kruipt in de auto tegen de rugleuning van de stoel waarop Anemoon is gaan zitten. Onno Heyblom vertelt dat hij een paar patiënten in het ziekenhuis heeft bezocht. 'Vandaar dat je een lift krijgt, jongedame. Sabine vond ook al dat de reis lang genoeg duurde!'

Anemoon kijkt genietend uit het raampje, het doet haar goed de zo bekende omgeving te observeren. Heerlijk ruiken de bossen, hier en daar groent het al tussen de struiken.

'Zijn ze allemaal thuis, pa?'

Onno schudt zijn hoofd. 'Je hebt het rijk alleen, Violet en Margriet zijn een weekend naar Zeeland.'

Even legt Anemoon, wanneer er voor een stoplicht gewacht moet worden, haar hoofd op haar vaders schouder. 'Je moet de groeten van Vincent hebben.'

Onno knikt. 'Alles goed met hem? Wil de studie vlotten?'

Anemoon schiet overeind. 'Eerlijk gezegd krijg ik er de laatste tijd niet goed hoogte van. O... laten we hopen dat hij het allemaal aankan en het haalt!' flapt ze eruit.

Onno wikt en weegt zijn woorden. 'Zou de kans bestaan dat het eh... misgaat?' Hij mag zijn schoonzoon erg graag. Soms moet hij zich bedwingen om goed gemeente raad aangaande de omgang met Anemoon voor zich te houden. Deze dochter van

hem is verstandelijk de meest begaafde, had met haar studie nooit problemen. Ooit hoopte hij dat ze medicijnen zou gaan doen, maar de omgang met kinderen trok haar meer, dus werd het de pabo. Hij vindt het nog steeds jammer dat ze meteen na het examen wilde trouwen. De druk die nu op een man als Vincent ligt, lijkt hem behoorlijk zwaar. Een nog onvoltooide opleiding, twee kindertjes en een vrouw als Anemoon die zich er constant toe moet dwingen er te zijn voor de anderen, terwijl ze zelf popelt zich verder te kunnen ontplooiën. Sabine was de wijste van hen tweeën. 'Houd je er buiten, lieve Onno. Ze zijn volwassen. Jouw adviezen worden ingegeven door zorg, vaderlijke. Ze willen niets liever dan het heft in eigen handen nemen, zo waren wij vroeger toch ook? Als ze je nodig hebben, komen ze wel!'

Ai, dat is het! Onno trapt op de rem, mindert vaart om de oprit van zijn huis te nemen. De fiets van zijn zoon Theo ligt met een hem onbekend exemplaar, ongetwijfeld die van een vriendje, midden op het pad. Hij trekt aan de handrem en met een frons tussen zijn wenkbrauwen stapt hij uit teneinde de obstakels te verwijderen.

'Ha! Dan waren wij vroeger meer gedisciplineerd!' lacht Anemoon plagerig. Pappa is duidelijk milder voor zijn twee jongsten.

Onno grinnikt, maar niet van harte. Wat hij net meent ontdekt te hebben, stemt hem niet blij.

Als ze je nodig hebben, komen ze wel. Hij hoopt van ganser harte dat dit niet nodig hoeft te zijn!

De begroeting verloopt zoals gewoonlijk. Onstuimige kinderstemmen, kreten over en weer. Het valt ook Sabine op dat Anemoon gejaagd is. Even speelt ze met de gedachte dat deze tweede dochter van Onno wel eens zwanger zou kunnen zijn. Stel je voor, drie kinderen in een flat die slechts geschikt is voor twee personen. Ongetwijfeld zal er de komende dagen een intiem moment komen waarop Anemoon komt met dat wat haar dwarszit!

'Wat zie je er goed uit, Sabine! Je bent alweer op je oude gewicht,

lijkt me! Alles goed met de baby? Mijn kleine broer?' Zoals vaker op dit soort ogenblikken worden er grapjes gemaakt over het leeftijdsverschil. Anemoon haakt een arm door die van haar vader.

'Je doet het nog best als pappie van twee knulletjes, hoor! Jij hebt de eeuwige jeugd!'

De tweeling blijkt toch ietwat verreisd te zijn. 'Later rijdt jullie mamma in een schitterende slee van een wagen, dan zijn we in een wip waar we wezen willen!' belooft Anemoon. Waarop Theo zegt dat hij juist graag eens in de trein zou willen zitten.

'Eerst aan tafel allemaal. En dan kunnen die kleine meisjes lekker een hele poos in het grote bad spelen, leuk toch?'

Sabine knuffelt de tweeling. Na hun geboorte hebben ze gediscussieerd over haar functie in deze leventjes. 'Hoe moeten ze me noemen? Maar gewoon Sabine, zoals jullie dat allemaal doen?' vond ze.

Maar de hele familie was het erover eens: Sabine werd oma. Weliswaar een nogal jeugdige, maar dat zou voor de kinderen in de toekomst alleen maar leuk zijn.

De eerste avond komt het niet tot een persoonlijk gesprek.

Onno heeft weekenddienst, wordt een paar keer weggeroepen.

'Weet je nog, Sabine, dat pappa tegen je zei dat je de telefoon eens zou gaan haten? Doe je dat al?' Anemoon geniet van harte. Heerlijk, thuis te zijn. Sabine heeft haar eigen sfeer meegebracht na het trouwen, maar dit deed geen afbreuk aan het bekende. Stel dat pappa niet hertrouwd was, dan zouden zijn dochters heel wat zorg om hem hebben, meent ze in stilte.

Sabine schudt haar hoofd. Ze heeft zich niet alleen geheel aan Onno gegeven, ook zijn werk, de praktijk, is van haar. Ze durft het dikwijls anderen niet te tonen of te bekennen: maar ze is oprecht gelukkig. Gelukkig met de aandacht en liefde van haar man, die door zijn drukke bestaan zijn vrouw echt wel eens moet verwaarlozen. En dan de twee jongens, al denkt ze geregeld aan het nooit geboren kindje. Nu ze dit aan den lijve heeft onderzonden, is er meer begrip dan voorheen voor patiënten van Onno die iets dergelijks hebben meegemaakt. In de wachtkamer is ze niet voor niets een zeer gewaardeerde figuur geworden.

Ja, het simpele leven van alledag stemt haar tevreden.

Onno plaagt haar wel eens: 'Jij? Jij? Jij bent nog blij met de made-liefjes die per ongeluk in december in een gemeenteparkje bloeien.'

Was de jonge vrouw die tegenover haar naast de open haard zit, ook maar zo. Anemoon echter, weet Sabine, is veeleisender. Eist veel van zichzelf en ook van haar omgeving.

'Heb je plannen, Anemoon? Jammer dat je vader geen vrij heeft, nietwaar? Anders hadden we eropuit kunnen trekken met de auto.'

Anemoon beweert dat het thuis zijn al meer dan genoeg geeft. 'De kinderen kunnen nu tenminste heerlijk buiten spelen zonder dat je mee moet. Vincent en ik gaan altijd mee naar het park of het buurtspeeltuintje. Ze moeten nodig naar een speelzaal, maar de crèche het dichtstbij heeft een wachtlijst van heb-ik-jou-daar! Ik? Ik ga morgen kuieren in het dorp, een paar oude bekenden opzoeken. Pronken met mijn mooie dochters!' Dan slaat ze een hand voor haar mond, gluurt boven de vingertoppen uit komisch in Sabines richting. 'O... vergeten Vincent te bellen! Die stakker denkt vast dat ik ergens in Maastricht of Middelburg ben terechtgekomen.' Ze veert op. 'Ik bel wel even in pappa's kamer, goed?'

Automatisch geeft Sabine het bekende antwoord: 'Niet te lang, lieverd, de lijn mag niet geblokkeerd worden.'

'Ik dacht dat je me al vergeten was!' probeert Vincent grappig te zijn. Hij laat niet merken dat haar achteloosheid hem pijn heeft gedaan. Natuurlijk had hij zelf kunnen bellen, maar afspraak is afspraak!

'Zorg goed voor jezelf!' zegt Anemoon hartelijk. Bah, ze voelt zich schuldig. 'Ja, hoor!' zegt Vincent. Maar beiden weten dat hij twee dagen patat zal eten, een kroket en appelmoes uit een pot. Tegen de telefoon waarop de haak is terug gelegd, zegt Vincent: Ik hoop dat ze gauw thuiskomt.